

Vrhovni sud Kosova
Pkl-Kzz br. 39/2012
24. april 2012. godine

U IME NARODA

Vrhovni sud Kosova, u veću sastavljenom od EULEX sudije Dr. Horsta Proetela u svojstvu predsedavajućeg sudije, i EULEX sudija Tore Thomassena i Elke Filcheve-Emenkove, sudija Vrhovnog suda Saliha Toplica i Nesrin Lushta u svojstvu članova veća uz pomoć pravnog referenta Chiare Rojek u svojstvu zapisničara,

U krivičnom predmetu protiv **Vukmira Cvetkovića**, rođen ... godine u ... ime oca ..., devojčko ime majke ..., kosovskog državljanstva, srpske nacionalnosti, poslednje mesto prebivališta Ulica ... , u pritvoru od 10. marta 2009. godine (na Kosovu od 13. jula 2010. godine), trenutno u pritvornom centru u Mitrovici,

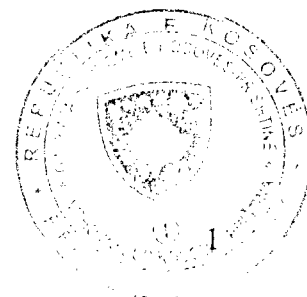
Osuđen u prvom stepenu, Presudom P. br. 285/10 Okružnog suda u Peći od 9. novembra 2010. godine za krivično delo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva suprotno članovima 22. i 142. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), u kršenju člana 3. zajedničkog za Četiri Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949. godine, i člana 1. i 17. Protokola II od 8. juna 1977. godine, dodatka Ženevskim konvencijama iz 1949. godine, i kažnjen sa sedam (7) godina zatvora, i dalje potvrđena u drugom stepenu Presudom AP-KZ br. 140/11 Vrhovnog suda Kosova od 16. avgusta 2011. godine.

Postupajući po Zahtevu za zaštitu zakonitosti koji je podneo branilac Ljubomir Pantović u ime okrivljenog Vukmira Cvetkovića na obe presude i zaveden u sudu 15. februara 2012. godine, i odgovoru Kancelarije državnog tužioca Kosova (KDTK) na Zahtev za zaštitu zakonitosti okrivljenog podnet 23. marta 2012. godine,

PRESUDA

Zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo advokat odbrane Ljubomir Pantović u ime okrivljenog Vukmira Cvetkovića na Presudu P. br 285/10 Okružnog suda u Peći od 9. novembra 2010. godine, i Presudu AP-KZ br. 140/11 Vrhovnog suda Kosova od 16. avgusta 2011. godine, i registrovan u sudu dana 15. februara 2012. godine, se **ODBIJA** kao neosnovan, na način da se upućivanje na član 22. KZ SFRJ, dodaje u izreci Presude AP- kz br. 140/11 Vrhovnog suda Kosova od 16. avgusta 2011. godine.

OBRAZLOŽENJE

I. Istorijat postupka

Dana 8. septembra 2010. godine Specijalno tužilaštvo Kosova (STRK) je podiglo Optužnicu PPS. 18/09 optužujući Vukmira Cvetkovića za Ratni zločin protiv civilnog stanovništva u kršenju članova 22. i 142. KZ SFRJ. Dana 21. septembra 2010. godine, Optužnica je potvrđena u celosti Rešenjem KAQ br. 271/10.

Dana 26. oktobra 2010. godine, počeo je glavni pretres. Četiri sednice, uključujući i uviđaj na licu mesta, održani su u oktobru i novembru 2010. godine.

Dana 09. novembra 2010. godine Okružni sud u Peći je Presudom P br. 285/10 proglasio okrivljenog krivim za krivična dela Ratni zločini protiv civilnog stanovništva suprotno članovima 22. i 142. KZ SFRJ, u povredi člana 3. zajedničkog za četiri Ženevske Konvencije od 12. avgusta 1949. godine, i člana 1. i 17. Protokola II od 8. juna 1977. godine dodatka Ženevskim konvencijama iz 1949. Jer je "Dana 27. ili 28. marta 1999. godine, okrivljeni zajedno sa još jednim pojedincem, obojica u uniformi i naoružani, prisilili S██████ T██████ S██████ i njegovu porodicu da napuste svoju kuću u Klini i odu u Albaniju" i "Dana 27. ili 28. marta 1999. godine, okrivljeni je noseći uniformu zapalio najmanje dve kuće u Klini - kuću N██████ S██████ i kuću Z██████ i K██████ Q██████ -. pomoću bacača plamena." Vukmir Cvetković je osuđen na sedam (7) godina zatvora.

Po žalbi odbrane, Vrhovni sud Kosova je doneo Presudu AP-KZ br. 140/2011 dana 16. avgusta 2011. godine. Veće Vrhovnog suda je delimično usvojilo žabu izmenom presude na sledeći način: "Krivično delo koje je izvršio okrivljeni se kvalifikuje kao Ratni zločin protiv civilnog stanovništva u skladu sa članom 142. stav 1 Krivičnog zakona Jugoslavije i u suprotnosti sa članom 3. Četvrte Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949. godine i članovima 1. i 17. Drugog dodatnog Protokola od 8. juna 1977. godine Ženevskim konvencijama iz 1949. godine." Preostali delovi žalbe su odbijeni kao neosnovani.

Branilac Ljubomir Pantović je podneo zahtev za Zaštitu zakonitosti u ime Vukmira Cvetkovića koji je registrovan u Okružnom sudu u Peći dana 15. februara 2012. godine. KDTK je podnela odgovor na Zahtev okrivljenog dana 23. marta 2012. godine.

II. Podnesci stranaka

A. Zahtev za zaštitu zakonitosti

Odbrana je podnela Zahtev za zaštitu zakonitosti na Presudu P br. 285/10 Okružnog suda u Peći, i Presudu AP-Kž br. 140/2011 Vrhovnog suda Kosova na osnovu kršenja krivičnog zakona, kao i značajnih povreda odredaba krivičnog postupka. On predlaže Vrhovnom sudu Kosova da usvoji Zahtev, i na osnovu člana 457. stav 1 tačka 2 ZKPK, da ili izmeni osporene presude time što će osloboditi okrivljenog, ili da ih poništi i predmet vrati na ponovno suđenje pred drugačijim većem.

Povreda krivičnog zakona u članu 451. stav 1 tačka 1, a u vezi sa članom 404. stav 4. ZKPK

Odbrana tvrdi da zakonske odredbe u osporenoj presudi, odnosno Četiri Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949. godine, i članovi 1. i 17. Dodatnog protokola II od 8. juna 1977. godine nisu bile primenjive, na osnovu sledećih razloga:

- Međunarodno krivično pravo nije bilo direktno primenjivo na Kosovu u vreme krivičnih dela.
- Član 142. KZ SFRJ ne uključuje uslov rasprostranjenog ili sistematskog napada uperenog protiv bilo kog civilnog stanovništva, iako je relevantan za događaje koji su se desili na Kosovu.
- Član 142. se ne odnosi ni na koje međunarodne zakone a u kritično vreme nisu postojali međunarodni ili evropski sporazumi koji podrazumevaju neposrednu primenu takvih zakona.
- Pojavljuje se sumnja o primenjivosti krivičnog zakona, odnosno razlici između neposredne primene međunarodnog zakona i procesne garancije za optuženog s jedne strane, i eksplicitnih uslova Statuta i zakona SFRJ s druge strane. To bi trebalo rešiti primenom principa *in dubio pro reo*.
- Univerzalna nadležnost nema prostora za primenu.

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 451. stav 1 tačka 2 a u vezi sa članom 403. stav 1. tačka 12. ZKPK

Odbrana navodi bitnu povredu odredaba krivičnog postupka na osnovu suprotnosti u izrekama obeju osporenih presuda. Upućivanje na član 22. KZ SFRJ, iako prisutno u izreci prvostepene presude, je izostavljeno u presudi po žalbi. Kao posledica pravna kvalifikacija krivičnog dela se razlikuje, čineći izreku presude nerazumljivom.

Odbrana takođe osporava kredibilitet svedoka i nalaza u prvostepenom i drugostepenom sudu u tom pogledu. Oba suda su priznala razlike u izjavama svedoka. Uprkos tome, prvostepeni sud je propustio da temeljno ispita ove nedoslednosti a drugostepeni sud je prihvatio nalaz Okružnog suda na štetu optuženog. Iz navedenih razloga, obrazloženje presude je nejasno i nedosledno.

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 451. stav 1 tačka 3, a u vezi sa članom 403. stav 2. tačka 1. i članom 3. stav 2. ZKPK

Odbrana na kraju tvrdi da je pogrešne zaključke oba suda u vezi odlučujućih činjenica trebalo tumačiti u svetlu člana 3. stav 2 ZKPK.

B. Odgovor KSTK

KSTK predlaže da Vrhovni sud Kosova odbaci zahtev odbrane kao neosnovan u smislu člana 456. ZKPK. Državni tužilac nadalje sugeriše da se pažljivo razmotre preostale napomene sadržane u odgovoru i da se izvuku relevantni zaključci.

Državni tužilac smatra da navodne povrede krivičnog zakona nisu meritorne. Očigledno je čitajući presude, da je primarni statut po kojem je okrivljeni osuđen bio relevantan krivični zakon KZ SFRJ. Činjenica da je ova odredba u skladu sa Ženevskim konvencijama i njenim Dodatnim protokolima ne umanjuje tu činjenicu. Pored toga, upućivanje u članu 142. KZ SFRJ na 'pravila međunarodnog prava koja se primenjuju za vreme rata, oružanog sukoba ili okupacije' dovodi do zaključka da zakon obuhvata takva pravila.

Državni tužilac navodi da je SFRJ postala potpisnica IV. Ženevske konvencije 21. aprila 1950. godine, a potpisnica dodatnih protokola I. i II. Ženevskim konvencijama dana 11. juna 1979. godine. Zakonodavstvo je doneto za sprovođenje ovih međunarodnih instrumenata. Jugoslovenski sudovi su "neposredno primenjivali" ove protokole u skladu sa članom 210. Ustava bivše Jugoslavije. Nasleđivanje iz SRJ na SFRJ se dogodio 29. aprila 1992. Na osnovu kombinovanog čitanja odredaba Uredbe UNMIK-a 2000/59 kojom se menja Uredba UNMIK-a 1999/24 o važećem zakonu na Kosovu sa članovima 145. stav 2 i 19, stav 2 Ustava Kosova, član 3. zajednički za četiri Ženevske konvencije i članovi 1. i 17. Dopunskog protokola II iz 1979. godine su relevantni u konkretnom slučaju.

Mišljenje da ozbiljna kršenja međunarodnog humanitarnog prava kojim se uređuju unutrašnji oružani sukobi koji povlače individualnu krivičnu odgovornost su u potpunosti opravdani sa stanovišta materijalne pravde i pravičnosti. Na kraju, postojanje sistematskog ili rasprostranjenog napada nije uslov za krivično delo ratnog zločina.

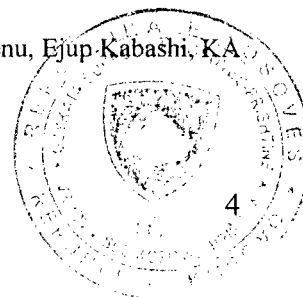
Što se tiče navodne suštinske povrede odredaba krivičnog postupka, državni tužilac smatra da je veće Vrhovnog suda greškom propustilo da pomene član 22. KZ SFRJ u izreci drugostepene presude. Međutim jasno je da su radnje koje je počinio okrivljeni izvršene u zajedničkom izvršenju ili saučesništvu. Državni tužilac poziva Vrhovni sud da primeni iste standarde kao što je navedeno u presudi Vrhovnog suda Pkl-Kzz br. 114/09 od 12. aprila 2010. godine. U vezi sa navodima drugih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, KDTK ističe da ovi problemi spadaju van okvira ispitivanja u skladu sa članom 451. stav 2. ZKPK.

Državni tužilac predstavlja preostale primedbe.

Tužilac, takođe, smatra da se zabrana izvršenih dela po tački 2 nalazi u članu 13. stav 2. Dopunskog protokola II. U vezi sa tačkom 1 državni tužilac navodi član 17. stav 1. Dopunskog protokola II, kao i član 121. stav 2 tačka 8 KZK, povezujući ih sa naredbom za raseljavanje civilnog stanovništva. Konačno, Član 121. KZK treba smatrati za najpovoljniji zakon za optuženog. Ponašanje za koje je okrivljeni osuđen više nije kriminalizovano¹, i on bi trebalo da bude osuđen samo po jednoj tački.

Po mišljenju KDTK, s obzirom da se odbrana nije suprotstavila ovoj tački u Zahtevu Vrhovni sud je ograničen u odlučivanju van strogih ograničenja koja nameće član 455.

¹ Pozivanje na Rešenje o potvrđivanju, 29. april 2011. godine Okružnog suda u Prizrenu, Ejup Kabashi, KA. br. 76/11.

stav 1. ZKPK. Državni tužilac će razmotriti da li da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti u korist okrivljenog u kasnijoj fazi.

III. Nalazi Vrhovnog suda Kosova

Vrhovni sud smatra da je Zahtev za zaštitu zakonitosti prihvatljiv. Zahtev je odbijen kao neosnovan.

A. Nadležnost Vrhovnog suda Kosova

Vrhovni sud Kosova je nadležan da odlučuje o zahtevu za zaštitu zakonitosti u skladu sa članovima 454. i 26. stav 3 ZKPK. Veće Vrhovnog suda je bilo sastavljeno u skladu sa članom 3. stav 7. Zakona br. 03/L-53 o nadležnosti, odabiru i raspodeli sudskih predmeta EULEX sudijama i tužiocima na Kosovu. Veće je održalo sednicu dana 24. aprila 2012. godine u skladu sa članom 454. Zakona.

B. Prihvatljivost Zahteva za zaštitu zakonitosti

Okrivljeni je primio poslednju osporenu presudu AP-Kž br. 140/2011 dana 14. novembra 2011. godine, a branilac dana 18. novembra 2011. godine. Zahtev je registrovan u Okružnom sudu 15. februara 2012. godine. Poštanski pečat je nečitak da bi se utvrdio tačan datum slanja zahteva. Sumnje u pogledu stvarnog datuma podnošenja idu u korist optuženog. Prema tome, Zahtev se smatra prihvatljivim jer je blagovremeno podnet od strane ovlašćenog lica u skladu sa članom 452. stav 3 i 453. ZKPK.

C. Suština zahteva za zaštitu zakonitosti

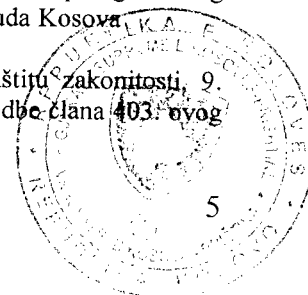
Obim ispitivanja Vrhovnog suda Kosova

Državni tužilac je izneo neke preostale primedbe koje se odnose na obim ispitivanja koje vrši Vrhovni sud kada radi na Zahtevu za zaštitu zakonitosti. Dole potpisano veće smatra da je neophodno definisati obim ispitivanja Vrhovnog suda pre prelaska na suštinu zahteva.

Zahtev za zaštitu zakonitosti je vanredni pravni lek koji ima za cilj upućivanje na povrede zakonskih odredbi koje utiču na zakonitost sudske odluke. Namera zakonodavca je bila jasna da ograniči obim povreda zakona, a ne osnova koje se odnose na činjenično stanje². Ovo tumačenje je potvrđeno odsustvom odredaba koje se odnose na ispitivanje predmeta po službenoj dužnosti u ovoj fazi postupka, kao i dugogodišnje utemeljenom sudskom praksom³. Ovo ograničenje je opravdano vanrednim karakterom pravnog leka koji se

² Vidi *inter alia* član 451. stav 2, ZKPK: Zahtev za zaštitu zakonitosti ne može da bude podignut zbog pogrešnog ili nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja niti protiv odluke Vrhovnog suda Kosova, kojom je odlučeno o zahtevu za zaštitu zakonitosti.

³ Predmet Vrhovnog suda Kosova, Pkl-Kzz no. 13/04, Presuda po zahtevu za zaštitu zakonitosti, 9. novembar 2004: veće Vrhovnog suda je odbilo zahtev jer nije precizirano koje su odredbe člana 403. ovog

razlikuje od žalbenog postupka koji propisuje kompletno preispitivanje činjenica i zakona.

Štaviše, član 455. stav 1, ZKPK propisuje da se Vrhovni sud "ograničava na ispitivanje onih povreda zakona na koje se podnosilac zahteva poziva u svom zahtevu." To jasno utvrđuje ograničenja preispitivanja koje vrši Vrhovni sud. Iako član 457. stav 1, predviđa moguće preinačenje ili čak poništenje konačne odluke u celosti ili delimično, ostaje da Vrhovni sud treba da odluči unutar okvira definisanog u Zahtevu.

Državni tužilac navodi da okrivljeni nije trebalo da bude osuđen za tačku 1. jer samo izvršenje raseljavanja civilnog stanovništva više nije kriminalizovano u KZK, a ova nova odredba treba da se primeni kao najpovoljnija za optuženog. Veće Vrhovnog suda izražava svoju zabrinutost u pogledu ove tvrdnje koja nije istaknuta u ranijoj fazi i može ozbiljno narušiti zakonitost osporene sudske odluke.

Čak i kada okrivljeni ne bi bio krivično odgovoran jer možda nije 'naredio' raseljavanje civilnog stanovništva u smislu nacionalnih i međunarodnih zakona, to ne bi opravdalo ovaj Zahtev. Vrhovni sud se obavezuje odredbama zakona, naročito člana 455. KZK, koji sprečava bilo koju meru pravnog leka po ovom osnovu. Državni tužilac može da odluči da uloži Zahtev za zaštitu zakonitosti u ime Vukmira Cvetkovića u ovom pogledu.

Povreda krivičnog zakona u članu 451. stav 1 tačka 1, a u vezi sa članom 404. stav 4. ZKPK

Vrhovni sud smatra da je ova tvrdnja neosnovana. Nema sumnje da je prvostepeni sud primenio zakon kriminališući delo za koje je okrivljeni osuđen.

U stvari, član 142. KZ SFRJ posebno se odnosi na 'pravila međunarodnog prava koja se primenjuju za vreme rata, oružanog sukoba ili okupacije'. Ova pravila, naravno, uključuju zajednički član 3. Ženevskih konvencija i druge odredbe humanitarnog prava fundamentalne prirode.

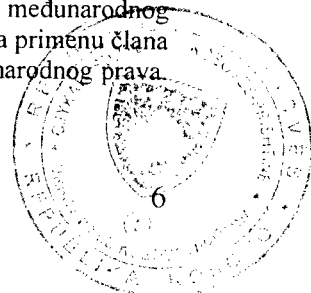
Vrhovni Sud takođe primećuje da prvostepeni sud nije direktno primenio zajednički član 3. i članove 1 i 17 Dopunskog protokola II. U stvari, formulacija člana 142⁴. jasno ukazuje na to da treba izvršiti test dvojstva, odnosno krivično ponašanje mora da krši i međunarodni i nacionalni zakon.⁵

---

zakona povredene i nije presuda nije osporena na zakonskim osnovama, već na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju; vidi takođe Vrhovni sud Kosova, Pkl-Kzz br. 15/04, Presuda o zahtevu za zaštitu zakonitosti, 9. novembar 2004.

⁴ Član 142. KZ SFRJ: "Ko god kršeći pravila međunarodnog prava za vreme rata, oružanog sukoba ili okupacije, [...]".

⁵ Vidi *inter alia* UNMIK OkS u Prizrenu, C br. 226/01, Prvostepena presuda, 31. Januar 2003. godine, strana 12: "Član 142.(1) takođe zahteva da ratni zločin bude u suprotnosti sa "pravilima međunarodnog prava za vreme rata, oružanog sukoba ili okupacije...." Shodno tome, ova izjava ograničava primenu člana 142. do te mere da je bilo koje od propisanih dela takođe u suprotnosti sa pravilima međunarodnog prava [...]"; UNMIK-OkS u Prištini, C br.. 425/01, 16. jul 2003. godine, strana 16 i nadalje

Pored toga, kao što je naveo državni tužilac, Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949. godine su potpisane od strane Narodne Republike Jugoslavije 21. aprila 1950. godine, a stupile na snagu 21. oktobra 1950. godine. Dodatni protokoli I i II su stupili na snagu u Jugoslaviji dana 26. decembra 1978. godine. SRJ je postala potpisnica Dodatnih protokola I i II Ženevskih konvencija dana 11. juna 1979. godine. Konvencije i Dodatni protokol II su važili na Kosovu tokom unutrašnjeg oružanog sukoba koji se dogodio na teritoriji jedne od Država Potpisnica. Ratifikacija istih od strane potpisnica je dovoljna da stvori obaveze suprotstavljenih strana u sukobu da se pridržavaju ovih odredbi. Na kraju, zajednički član 3. je zaista deo običajnog prava i minimalni prag zaštite obuhvaćen ovim odredbama koji potpisnice treba da poštuju u bilo kom trenutku u slučaju unutrašnjeg oružanog sukoba.⁶

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 451. stav 1 tačka 2 a u vezi sa članom 403. stav 1. tačka 12. ZKPK

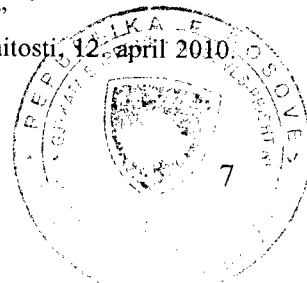
Ovaj podnesak odbrane je takođe odbačen. Vrhovni sud priznaje da ne postoji upućivanje na član 22. KZ SFRJ u izreci drugostepene presude.⁷ Veće se međutim ne slaže sa odbranom da je izreka nejasna u pogledu pravne kvalifikacije krivičnog ponašanja. Vrhovni sud je potvrdio prvostepenu presudu, uključujući i to da je delo izvršeno u suprotnosti sa članovima 22. i 142. KZ SFRJ. Čini se da je upućivanje na član 22. jednostavno izostavljeno ili je rezultat štamparske greške koja može lako biti izmenjena. Na kraju, proučavajući osporenu presudu očigledno je da drugostepeni sud namerava da napomene da je krivično ponašanje Ratnog zločina protiv civilnog stanovništva izvršeno u saučesništvu kao što je predviđeno u članu 22. Imajući u vidu principe efikasnosti i opravdanosti krivičnog postupka i sudske prakse Državnog tužioca,⁸ dole potpisano veće smatra nepotrebnim da vrati predmet na ponovno suđenje samo zbog nedostatka u izreci presude.

Vrhovni sud takođe smatra da je druga tvrdnja koja se odnosi na razlike u izjavama svedoka u osporenoj presudi bez suštine. Napominje se da je prvostepeni sud pažljivo razmotrio iskaze svedoka i razlike između iskaza datih na sudu i ranijih izjava svedoka.

⁶ Predmet IT-94-1-AR72, Tužilac protiv Duška Tadića, Odluka po zahtevu odbrane za privremenu žalbu o nadležnosti, 2. oktobar 1995. godine, paragraf 98: "Nastanak međunarodnih propisa koji regulišu unutrašnje sukobe se dogodio na dva različita nivoa: na nivo običajnog prava i na nivo prava sporazuma. Dva organa pravila su time kristalisana, koja nikako nisu konfliktna ili nedosledna, već međusobno podržavaju i dopunjuju jedni druge. Zaista, interakcija između ove dve grupe pravila je takva da su neka pravila sporazuma postepeno postala deo običajnog prava. Ovo važi i za zajednički član 3 Ženevskih konvencija iz 1949. godine, [...]; vidi takođe predmet IT-96-23 i IT-96-23/1, Tužilac protiv Dragoljuba Kunarca i drugih, Drugostepena presuda, 12. jun 2002. godine, paragraf 68.

⁷ Vidi Vrhovni sud Kosova, Ap-Kž br. 140/11, 16. avgust 2011. godine, izreka presude, strana 3: "Žalba branioca Ljubomira Pantovića u ime okrivljenog se ovim delimično usvaja i presuda na koju je uložena žalba je modifikovana na sledeći način: krivično delo izvršeno od strane okrivljenog se kvalifikuje kao Ratni zločin protiv civilnog stanovništva u skladu sa članom 142. stav 1. Krivičnog zakona Jugoslavije i u suprotnosti sa članom 3. Četvrte Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949. godine i članova 1. i 17. Drugog dodatnog protokola od 8. juna 1977. godine Ženevskih konvencija iz 1949. godine. Što se tiče ostalih delova, žalba je odbačena kao neosnovana i prvostepena presuda je potvrđena."

⁸ Predmet Vrhovnog suda, Pkl-Kzz br. 114/09, Presuda po zahtevu za zaštitu zakonitosti, 12. april 2010. godine.

Presuda Okružnog suda nadugačko daje detaljna objašnjenja o tim neslaganjima.⁹ Priznajući da se "može utvrditi jedan broj besmislica između izjava istog svedoka u različitim prilikama" drugostepeni sud je došao do zaključka "da osporena presuda ne sadrži nedosledne razloge zasnovane na slaboj ili pogrešnoj proceni dokaza".¹⁰ Ovo veće Vrhovnog suda zaključuje da je prvostepeni sud ispravno uradio procenu izjava. Dole potpisano veće odobrava ove zaključke jer se nikakve povrede člana 403. stav 1. tačka 12. ZKPK se mogu naći u obe presude.

Vrhovni sud nije utvrdio povredu koja utiče na zakonitost odluka. Pravilo *in dubio pro reo* se primenjuje samo kada sud proceni da izjave nisu uverljive u samom postojanju činjenica, što nije slučaj u konkretnom predmetu. Osnova u vezi sa bitnim kršenjem odredaba krivičnog postupka u vezi sa članom 403. stav 2. tačka 1. i člana 3. stav 2. ZKPK je odbačena kao neosnovana.

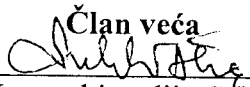
Zbog stoga je odlučeno kao u izreci presude.

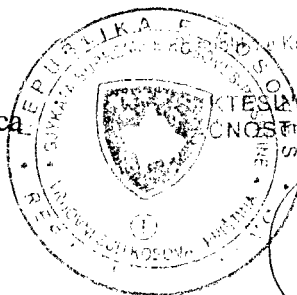
Predsedavajući sudija

_____
EULEX sudija Horst Proetel

Član veća

_____
Kosovski sudija Nesrin Lushta

Član veća

_____
Kosovski sudija Salih Toplica

Republika Kosovo

Član veća

_____
EULEX sudija Elka Filcheva-
Ermenkova
Funktori i autorizuar
Dokumente i dnik

_____
EULEX sudija Elka Filcheva-
Ermenkova
Funktori i autorizuar
Dokumente i dnik

_____
Zapisničar

Član veća

_____
EULEX sudija Tore Thomassen

_____
Pravni referent Chiara Rojek

**Vrhovni sud Kosova
Pkl-Kzz br. 39/2012
Priština
24. april 2012. godine**

⁹ Vidi Okružni sud u Peći, P br. 285/10, Prvostepena presuda, 9. novembar 2010., Deo E, strane 7-12

¹⁰ Vidi Vrhovni sud Kosova, Ap-Kž br. 140/11, Drugostepena presuda, 16. avgust 2011., Deo II., strane 7-9